

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29.04.2003, sp. zn. 21 Cdo 58/2003, ECLI:CZ:NS:2003:21.CDO.58.2003.1

Číslo: 2/2004

Právní věta: Na určení, že je neplatná zástavní smlouva, podle níž bylo vloženo do katastru nemovitostí zástavní právo, není naléhavý právní zájem (§ 80 písm. c/ o. s. ř.). K odstranění nejistoty v právním postavení žalobce nebo k zamezení ohrožení jeho práva může v tomto případě vést pouze určení toho, zda tu zástavní právo je či není.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 29.04.2003

Spisová značka: 21 Cdo 58/2003

Číslo rozhodnutí: 2

Číslo sešitu: 1-2

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Řízení před soudem

Předpisy: § 1 odst. 1 písm. b) předpisu č. 265/1992Sb.

§ 151d odst. 1 písm. b) předpisu č. 40/1964Sb.

§ 161 odst. 1 písm. b) předpisu č. 40/1964Sb.

§ 229 odst. 3 písm. b) předpisu č. 99/1963Sb.

§ 7 odst. 1 písm. b) předpisu č. 265/1992Sb.

§ 80 písm. b) předpisu č. 99/1963Sb.

§ 80 písm. c) předpisu č. 99/1963Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobkyně se domáhala, aby bylo určeno, že smlouva o zřízení zástavního práva, uzavřená dne 26. 6. 1995 „mezi J. S. jako zástavním věřitelem a Z. Z. a K. Z. jako vlastníky nemovitosti, na základě které byly zastaveny nemovitosti, a to parcela č. 192 o výměře 127 m² – zastavěná plocha, objekt bydlení s přiděleným číslem popisným 222, rodinný dům postavený na této parcele o výměře 127 m², parcela č. 193/1 o výměře 279 m² – zahrada a parcela č. 193/2 o výměře 75 m² – ostatní plocha, jiná plocha, vlastnický patřící Z. Z. a K. Z., zapsané na LV 373 pro obec B., katastrální území K. u Katastrálního úřadu B. – m.“, je neplatná. Žalobu zdůvodnila zejména tím, že smlouvu o zřízení zástavního práva „neměla možnost předem si přečíst“ a že manžel a ani žalovaný jí nesdělili, o „jakou smlouvu se vlastně jedná“. Manžel žalobkyně Z. Z. dne 28. 11. 1997 zemřel a žalobkyně v jeho dokladech nenalezla žádnou smlouvu o půjčce ze dne 8. 7. 1995, která měla být zástavním právem zřízeným na základě smlouvy ze dne 26. 6. 1995 zajištěna. Žalobkyně má za to, že v době uzavření smlouvy o zřízení zástavního práva „nemohla ani fakticky žádná smlouva o půjčce z 8. 7. 1995 existovat“ a že zástavní právo bylo ve prospěch žalovaného zřízeno „pro zajištění pohledávky z neexistující

smlouvy“; uvedená smlouva o zřízení zástavního práva je proto neplatná.

M ě s t s k ý s o u d v Brně rozsudkem ze dne 31. 1. 2001 žalobě vyhověl a rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 1000 Kč. Na základě provedených důkazů dovodil, že „nebyly splněny podmínky pro uzavření zástavní smlouvy, neboť pohledávka, kterou měla zástavní smlouva zajistit, v den uzavření zástavní smlouvy ještě neexistovala“. Z „příjmového dokladu ze dne 30. 6. 1995“ totiž vyplývá, že manžel žalobkyně Z. Z. potvrdil převzetí hotovosti ve výši 4 000 000 Kč až dne 30. 6. 1995 (tedy po uzavření smlouvy o zřízení zástavního práva), a v průběhu řízení nebylo zjištěno a ani tvrzeno, že by „účastníci uzavřeli jinou smlouvu o peněžitě půjčce, na základě které by došlo poté k uzavření smlouvy o zřízení zástavního práva“; smlouva o zřízení zástavního práva ze dne 26. 6. 1995 je proto „absolutně neplatná“.

K odvolání žalovaného K r a j s k ý s o u d v Brně rozsudkem ze dne 7. 5. 2002 rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobu zamítl, a rozhodl, že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů 12 225 Kč k rukám advokáta JUDr. M. V. Na základě důkazů provedených před soudem prvního stupně odvolací soud dovodil, že na žalobkyni požadovaném určení neplatnosti smlouvy o zřízení zástavního práva není ve smyslu ustanovení § 80 písm. c) o. s. ř. naléhavý právní zájem. Žalobkyně podala v této věci žalobu se záměrem dosáhnout výmazu zástavního práva z katastru nemovitostí. Na základě určení, že smlouva o zřízení zástavního práva je neplatná, však sledovaný záměr nemůže být dosažen, neboť k výmazu zástavního práva z katastru nemovitostí může dojít jen na základě takového rozhodnutí soudu, kterým by byla „řešena otázka“ vzniku nebo zániku zástavního práva. Protože žaloba na určení neplatnosti právního úkonu „má povahu preventivního opatření, kdy jejím uplatněním lze předejít případným škodám žalobce“, nemůže být v posuzovaném případě „preventivní cíl této žaloby“ naplněn, neboť „zástavní právo již bylo dle předmětné zástavní smlouvy vyznačeno v katastru nemovitostí a nadále vázne na těchto nemovitostech“.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání. Namítá, že odvolací řízení trpí „procesními vadami“ a že odvolací soud věc nesprávně právně posoudil. „Procesní vady“ odvolacího řízení spočívají v první řadě v tom, že její zástupkyně advokátka JUDr. H. H. se dozvěděla o jednání před odvolacím soudem pouze ze sdělení žalobkyně (k jednání před odvolacím soudem nebyla včas předvolána), k jednání dne 7. 5. 2002 se přesto dostavila a odvolací soud věc projednal a rozhodl, aniž by ji vyzval, aby „se k otázce jejího neobeslání vyjádřila a vyslovila souhlas s tím, že bude jednáno i za tohoto stavu věci, kdy jí byla znemožněna řádná příprava k jednání“. Odvolací soud dále způsobil „procesní vady“ tím, že v napadeném rozsudku přiznal při rozhodování o náhradě nákladů řízení žalovanému též soudní poplatek z odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně, ačkoliv zástupce žalovaného „výslovně oznámil, že tento soudní poplatek dosud nebyl zaplacen“. Ve věci samé žalobkyně nesouhlasí s názorem odvolacího soudu, že by na požadovaném určení neměla naléhavý právní zájem. Kdyby byla smlouva o zřízení zástavního práva ze dne 26. 6. 1995 prohlášena soudním rozhodnutím za neplatnou (jak se to stalo rozsudkem soudu prvního stupně), došlo by „v konečném důsledku k obnovení původního stavu, kterým je zápis práva vlastnického žalobkyně a jejího manžela k nemovitému majetku bez omezujícího institutu zástavního práva zřízeného smlouvou ve prospěch žalovaného s tím, že následný zápis bude mít deklaratorní účinek a bude proveden záznamem“; tím by byl majetek „očistěn“ pro účely jeho vypořádání v dědickém řízení po manželovi žalobkyně. Žalobkyně v této souvislosti uvedla, že žalovaný včas přihlásil svou pohledávku za zemřelým manželem žalobkyně do dědického řízení, že dědicové ji uznali a že žalobkyně není účastníkem tohoto dědického řízení, neboť se „výslovně dědického nároku po svém zemřelém manželovi vzdala a při tomto řízení se na ni bude vztahovat pouze vypořádání SJM“. Žalobkyně navrhl, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a aby mu věc vrátil k dalšímu řízení.

N e j v y š š í s o u d jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v

ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř. a že jde o rozsudek, proti kterému je podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. dovolání přípustné, přezkoumal napadený rozsudek ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř. bez nařízení jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.) a dospěl k závěru, že dovolání není opodstatněné. Proto dovolání žalobkyně zamítl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Podle ustanovení § 80 písm. c) o. s. ř. lze žalobou (návrhem na zahájení řízení) uplatnit, aby bylo rozhodnuto o určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není, je-li na tom naléhavý právní zájem.

Podle ustálené judikatury soudů naléhavý právní zájem o určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není, je dán zejména tam, kde by bez tohoto určení bylo ohroženo právo žalobce nebo kde by se bez tohoto určení jeho právní postavení stalo nejistým (srov. například rozsudek býv. Nejvyššího soudu ČSR ze dne 24. 2. 1971 sp. zn. [2 Cz 8/71](#), uveřejněný pod č. 17 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1972).

Žaloba domáhající se určení podle ustanovení § 80 písm. c) o. s. ř. nemůže být zpravidla opodstatněna tam, kde lze žalovat na splnění povinnosti podle ustanovení § 80 písm. b) o. s. ř. Vyslovený předpoklad však nelze chápat všeobecně. Prokáže-li žalobce, že má právní zájem na tom, aby bylo určeno určité právo nebo právní poměr, přestože by mohl žalovat přímo na splnění povinnosti, nelze mu určovací žalobu odepřít. Za nedovolenou - při možnosti žaloby na plnění - lze považovat určovací žalobu jen tam, kde by nesloužila potřebám praktického života, nýbrž jen ke zbytečnému rozmnožování sporů. Jestliže se určením, že tu právní vztah nebo právo je či není, vytvoří pevný právní základ pro právní vztahy účastníků sporu (a předejde se tak žalobě o plnění), je určovací žaloba přípustná i přesto, že je možná také žaloba na splnění povinnosti podle ustanovení § 80 písm. b) o. s. ř. (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 1997 sp. zn. 3 Cdon 1338/96, uveřejněný pod č. 21 v časopise Soudní judikatura, ročník 1997).

Žaloba o určení ve smyslu ustanovení § 80 písm. c) o. s. ř. není zpravidla opodstatněna také tehdy, má-li požadované určení jen povahu předběžné otázky ve vztahu k posouzení, zda tu je či není právní vztah nebo právo, a to zejména tehdy, jestliže taková předběžná otázka neřeší nebo nemůže (objektivně vzato) řešit celý obsah nebo dosah sporného právního vztahu nebo práva. Stav ohrožení práva žalobce nebo nejistota v jeho právním postavení se totiž v takovém případě neodstraní toliko tím, že bude vyřešena předběžná otázka, z níž bez dalšího právní vztah (právo) významný pro právní poměr účastníků ještě nevyplývá, ale až určením, zda tu právní vztah nebo právo je či není. Jestliže například právní otázka platnosti či neplatnosti smlouvy má povahu předběžné otázky ve vztahu k existenci práva nebo právního vztahu (například vlastnictví), není zpravidla dán naléhavý právní zájem na určení této předběžné otázky, lze-li žalovat přímo o určení existence práva nebo právního vztahu (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 3. 1996, sp. zn. II Odon 50/96, uveřejněný v časopise Soudní rozhledy č. 5/1996 na str. 113).

V projednávané věci bylo soudy zjištěno (správnost zjištění soudů v tomto směru dovolatelka nezpochybňuje), že podle zástavní smlouvy ze dne 26. 6. 1995 bylo vloženo do Katastru nemovitostí ČR zástavní právo. Právní otázka, zda zástavní smlouva ze dne 26. 6. 1995 je či není platným právním úkonem, za této situace představuje vyřešení toliko předběžné otázky ve vztahu k posouzení, zda na nemovitostech patřících žalobkyni a jejímu zemřelému manželu vázne ve prospěch žalovaného zástavní právo. I kdyby zástavní smlouva ze dne 26. 6. 1995 byla skutečně neplatným právním úkonem, nemůže případné určení neplatnosti této smlouvy vést k odstranění nejistoty v právním postavení žalobkyně nebo k zamezení ohrožení jejího práva.

Tím, že by byla určena neplatnost zástavní smlouvy, ještě bez dalšího nebylo (nemohlo být) postaveno na jisto, že podle ní vůbec nevzniklo (nemohlo vzniknout) zástavní právo. Dovolací soud v

této souvislosti přihlédl k tomu, že podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2000 (a podle ní také byla uzavřena posuzovaná zástavní smlouva) vznikalo (srov. § 151d odst. 1 obč. zák. ve znění účinném do 31. 12. 2000) k nemovitostem zástavní právo nejen podle platné zástavní smlouvy, ale i na základě neplatné zástavní smlouvy, byla-li věc odevzdána zástavnímu věřiteli a ten ji přijal v dobré víře, že zástavce je oprávněn věc zastavit (srov. například právní názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 1999, sp. zn. 21 Cdo 328/99, uveřejněném pod č. 48 v časopise Soudní judikatura, ročník 2000), a že podle nyní platné právní úpravy může vzniknout zástavní právo i na základě neplatné zástavní smlouvy v případě uvedeném v ustanovení § 161 odst. 1 obč. zák.

Na druhé straně platí, že na základě platné zástavní smlouvy nemusí vždy vzniknout zástavní právo k nemovitostem, i když zástavní právo bylo podle takové smlouvy vloženo do katastru nemovitostí. Podle ustálené judikatury soudů (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 4. 2002, sp. zn. [21 Cdo 957/2001](#), uveřejněný pod č. 76 v časopise Soudní judikatura, ročník 2002) například není zástavní smlouva neplatná jen proto, že nevznikla pohledávka, kterou má zajišťovat zástavní právo, založené na této smlouvě (například proto, že nedošlo k uzavření smlouvy, podle které měla pohledávka vzniknout, že je taková smlouva neplatná apod.); i když je zástavní smlouva platným právním úkonem, zástavní právo nevznikne, jestliže nevznikla pohledávka, kterou má zástavní právo zajišťovat.

V důsledku toho, že zástavní právo mohlo a může vzniknout i na základě neplatné zástavní smlouvy a že zástavní právo nevzniká ve všech případech, v nichž byla uzavřena platná zástavní smlouva a došlo podle ní ke vkladu zástavního práva do katastru nemovitostí, není případné určení neplatnosti nebo platnosti zástavní smlouvy právním prostředkem (objektivně vzato) způsobilým odstranit nejistotu v právním postavení zástavního věřitele nebo zástavního dlužníka nebo zamezit ohrožení jejich práv. Určení platnosti nebo neplatnosti zástavní smlouvy má jen – jak uvedeno již výše – povahu předběžné otázky pro určení, zda tu zástavní právo je či není. Vzhledem k tomu, že určením platnosti nebo neplatnosti zástavní smlouvy se nemůže vyřešit celý obsah a dosah sporného právního vztahu mezi jeho účastníky, nemůže být na takovém určení naléhavý právní zájem ve smyslu ustanovení § 80 písm. c) o. s. ř. Stav ohrožení práva žalobce nebo nejistotu v jeho právním postavení lze proto odstranit jen určením, zda tu je či není zástavní právo.

S názorem dovolatelky, že prohlášením zástavní smlouvy ze dne 26. 6. 1995 za neplatnou by došlo „v konečném důsledku k obnovení původního stavu, kterým je zápis práva vlastnického žalobkyně a jejího manžela k nemovitému majetku bez omezujícího institutu zástavního práva zřízeného smlouvou ve prospěch žalovaného s tím, že následný zápis bude mít deklaratorní účinek a bude proveden záznamem“, nelze souhlasit.

Do Katastru nemovitostí ČR se zapisuje – jak vyplývá z ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů – zástavní právo (jeho vznik, změna nebo zánik) a nikoliv smlouva o zřízení zástavního práva (její platnost či neplatnost). Má-li být zápis zástavního práva proveden záznamem (§ 7 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů), může se tak stát jen na základě pravomocného rozhodnutí soudu, z něhož vyplývá právní vztah, který má být zapsán. O tom, zda na nemovitosti vázne zástavní právo, nic nevypovídá – jak vyplývá z výše uvedeného – pravomocné rozhodnutí soudu, kterým by bylo určeno, že je neplatná zástavní smlouva, na základě které bylo zřízeno zástavní právo, ale jen takové pravomocné soudní rozhodnutí, jež určuje, že tu zástavní právo není. Odvolací soud tedy správně dovodil, že záměr žalobkyně sledovaný podáním žaloby (dosáhnout výmazu zástavního práva, které bylo vloženo do katastru nemovitostí na základě zástavní smlouvy ze dne 26. 6. 1995) nemůže být dosažen určením, že uvedená zástavní smlouva je neplatná.

Z uvedených důvodů dospěl dovolací soud k závěru, že na určení, že je neplatná zástavní smlouva,

podle níž bylo vloženo do katastru nemovitostí zástavní právo, nemůže být naléhavý právní zájem. K odstranění nejistoty v právním postavení žalobkyně nebo k zamezení ohrožení jejího práva může v tomto případě vést pouze určení toho, zda tu zástavní právo je či není.

K námitkám dovolatelky je třeba dále uvést, že v řízení o určení platnosti nebo neplatnosti smlouvy může být žalobě vyhověno, jen jestliže se řízení účastní (na straně žalobce nebo žalovaného) všichni účastníci smlouvy, kteří ji uzavřeli, popřípadě jejich právní nástupci (srov. též rozsudek býv. Nejvyššího soudu ČSR ze dne 29. 2. 1988, sp. zn. 3 Cz 61/87, uveřejněný pod č. 36 v Bulletinu Nejvyššího soudu ČR, ročník 1988). Zástavní smlouvu ze dne 26. 6. 1995 uzavřel kromě žalobkyně a žalovaného též manžel žalobkyně, který zemřel 28. 11. 1997. Protože žalobkyně (jak uvádí ve svém dovolání) není jeho jedinou dědičkou a protože právní nástupci (dědici) zemřelého Z. Z. se nestali účastníky tohoto řízení, nemůže být – kromě výše uvedených důvodů – i proto žalobě vyhověno.

Žalobkyně v dovolání dále namítá, že řízení před odvolacím soudem je postiženo „procesními vadami“. Takové vady – jak vyplývá z ustanovení § 241a odst. 2 písm. a) a § 242 odst. 3, věty druhé, o. s. ř. – mohou mít při rozhodování o dovolání význam, jen jestliže představují zmatečnosti uvedené v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) nebo v § 229 odst. 3 o. s. ř. nebo jestliže mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

O zmatečnost ve smyslu ustanovení § 229 odst. 3 o. s. ř. jde tehdy, byla-li účastníku (dovolateli) v průběhu řízení nesprávným postupem soudu odňata možnost jednat před soudem. Odnětím možnosti jednat před soudem se rozumí takový postup soudu, jímž znemožnil účastníku řízení realizaci těch procesních práv, která mu občanský soudní řád dává, například práva účastnit se jednání, činit přednesy, navrhopvat důkazy apod. (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 4. 1997, sp. zn. 2 Cdon 1420/96, uveřejněné pod č. 1 v časopise Soudní judikatura, ročník 1997). O vadu ve smyslu ustanovení § 229 odst. 3 o. s. ř. jde přitom jen tehdy, jestliže šlo o postup nesprávný (uvažováno z hlediska zachování postupu soudu určeného zákonem nebo dalšími obecně závaznými předpisy) a jestliže se postup soudu projevil v průběhu řízení a nikoliv jen při rozhodování.

Dovolatelce lze přisvědčit v tom, že odvolací soud pochybil, když v rozporu s ustanovením § 211 a § 115 o. s. ř. včas nepředvolal k jednání její zástupkyni advokátku JUDr. H. H. Při posouzení, zda tím žalobkyni odňal možnost jednat před soudem, dovolací soud přihlédl k tomu, že zástupkyni žalobkyně byl dne 3. 5. 2001 doručen stejnopis odvolání žalovaného proti rozsudku odvolacího soudu, že zástupkyně žalobkyně se k odvolání žalovaného podáním ze dne 17. 5. 2001 písemně vyjádřila, že zástupkyně žalobkyně se jednání před odvolacím soudem, nařízeného na den 7. 5. 2002, zúčastnila, a že zástupkyně žalobkyně při tomto jednání učinila přednesy a vyjádřila se ke skutkové a právní stránce věci. Za této situace nelze důvodně dovozovat, že by žalobkyně nemohla při jednání u odvolacího soudu dne 7. 5. 2002 prostřednictvím své zástupkyně realizovat procesní práva, která jí občanský soudní řád dává, neboť měla možnost učinit všechny úkony, které učinit chtěla. Měla-li zástupkyně žalobkyně za to, že se nemohla řádně připravit na jednání v důsledku toho, že k němu nebyla včas předvolána a že se o jednání dozvěděla od žalobkyně, nic jí, i když nebyla odvolacím soudem vyzvána, aby „se k otázce jejího neobeslání vyjádřila“ a vyslovila souhlas s tím, že bude ve věci jednáno, nebránilo, aby požádala o odročení jednání. O odročení jednání však zástupkyně žalobkyně – jak vyplývá z obsahu protokolu o jednání před odvolacím soudem ze dne 7. 5. 2002 – nepožádala a v průběhu jednání vystupovala aktivně; rozhodl-li odvolací soud v neprospěch žalobkyně, nelze až poté důvodně dovozovat, že se k jednání u odvolacího soudu nemohla řádně připravit, a tímto způsobem ex post usilovat o zrušení pro žalobkyni nepříznivého rozhodnutí odvolacího soudu.

Dovolací soud proto dospěl k závěru, že rozsudek odvolacího soudu není zmatečností uvedenou v ustanovení § 229 odst. 3 o. s. ř. postižen.

Důvodná není ani námitka dovolatelky, kterou odvolacímu soudu vytýká, že v napadeném rozsudku přiznal při rozhodování o náhradě nákladů řízení žalovanému též soudní poplatek z odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně, ačkoliv zástupce žalovaného „výslovně oznámil, že tento soudní poplatek dosud nebyl zaplacen“. Dovolatelkou popsáný postup nepředstavuje žádnou ze zmatečností, uvedených v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) nebo v § 229 odst. 3 o. s. ř., a nemůže se jednat – vzhledem k tomu, že se týká rozhodování o náhradě nákladů odvolacího řízení – ani o vadu, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. K případnému nesprávnému postupu odvolacího soudu při rozhodování o náhradě nákladů řízení v dovolacím řízení nemůže být přihlédnuto už proto, že dovolání jen proti výroku rozhodnutí odvolacího soudu o náhradě nákladů řízení není přípustné (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2002, sp. zn. [29 Odo 874/2001](#), uveřejněné pod č. 4 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 2003).

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněných dovolacích důvodů správný. Protože nebylo zjištěno, že by rozsudek odvolacího soudu byl postižen některou z vad, uvedených v ustanovení § 229 odst. 1 o. s. ř., § 229 odst. 2 písm. a) a b) o. s. ř. nebo v § 229 odst. 3 o. s. ř. anebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud dovolání žalobkyně podle ustanovení § 243b odst. 2, části věty před středníkem, o. s. ř. zamítl.